

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER
fremsat den 5. juni 2003¹

I — Indledning

1. Landesgericht Eisenstadt, der i denne sag fungerer som undersøgelsesret i en straffesag², ønsker oplyst, om Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 af 22. december 1994 om foranstaltninger med henblik på at forbyde overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og henførsel under en suspensionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer (herefter »antipiratkopieringsforordningen«)³ er til hinder for en national lovgivning, hvorefter der ikke er fastsat nogen sanktioner for at henvføre sådanne varer under en procedure for ekstern forsendelse.

2. Denne sag er speciel i to henseender: Dels er der ikke enighed om den fortolkning af den nationale lovgivning, som den

forelæggende ret har anlagt, dels er den forelæggende ret af den opfattelse, at den østrigske regering har undladt at indsætte en straffebestemmelse i den relevante lovgivning. Domstolens svar kunne derfor komme til at minde om en konstatering af, at der foreligger et traktatbrud.

II — Faktiske omstændigheder og retshandlinger

3. Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for det foreliggende præjudicielle spørgsmål, udspillede sig mellem november 2000 og juli 2001. De kan sammenfattes som følger:

4. Aktieselskabet Montres Rolex SA, der er indehaver af forskellige varemærker for armbåndsure, anmodede i november 2000 om, at der blev indledt en strafferetlig forundersøgelse mod en ukendt gerningsmand (herefter »X«). Selskabet anmodede om konfiskation af et parti ure, der uretmæssigt var forsynet med et af de vare-

¹ — Originalsprog: spansk.

² — Den østrigske Landesgericht er den ordinære ret, der træffer afgørelse i første instans i civile sager og straffesager i alle de tvister, der ikke henhører under Bezirksgericht (distriktsretten). Desuden er den appellinstans for sidstnævnte afgørelser.

³ — EFT L 341, s. 8, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 241/1999 af 25.1.1999 (EFT L 27, s. 1).

mærker, som det er indehaver af, samt om tilintetgørelse af urene efter sagens afslutning. Ifølge selskabet hidrørte urene fra Italien, og deres bestemmelsessted er Polen.

III — Fællesskabets retsforskrifter

5. I juli 2001 anmodede selskaberne Tommy Hilfinger Inc. og La Chemise Lacoste SA⁴ om, at en tilsvarende procedure blev indledt i relation til beklædningsgenstande, der uden deres tilladelse var blevet forsynet med deres varemærker, og om, at disse blev destrueret. Selskaberne Guccio Gucci SpA og The Gap Inc. anmodede på samme tidspunkt om, at der i relation til forskellige lædervarer og beklædningsgenstande med bestemmelsessted i Slovakiet blev iværksat indledende retslige skridt over for de formodede gerningsmænd til en krænkelse af deres varemærkerettigheder, dvs. over for direktøren eller den ansvarlige indehaver af en virksomhed med hjemsted i Peking (Kina) eller den ansvarlige indehaver af en virksomhed med hjemsted i Bratislava (Slovakiet). I begge tilfælde var der ifølge anmelderne tale om varer fra Kina, der skulle indføres til Slovakiet. I lighed med de øvrige tilfælde anmodede de om, at varerne blev konfiskeret og efterfølgende destrueret.

6. Alle disse formodede efterligninger blev taget i bevaring af toldkontoret i Kittsee.

7. Toldmyndighederne har angivet anti-piratkopieringsforordningen som hjemmel for at tage ovennævnte varer i bevaring.

8. Denne forordning har til formål at hindre salg af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer ved foranstaltninger, som effektivt kan imødegå den ulovlige handel med disse varer (præambelns anden betragtning).

I dette øjemed defineres dels betingelserne for, hvornår toldmyndighederne kan gribe ind, når de varer, som mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer og angives til fri omsætning, udførsel eller genudførsel, opdages i forbindelse med en kontrol af varer, som er *henført under en suspensionsprocedure* [artikel 1, stk. 1, litra a)], dels hvilke foranstaltninger de kompetente myndigheder skal træffe med hensyn til disse varer, når det er godtgjort, at der hermed faktisk foreligger varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer [artikel 1, stk. 1, litra b)].

4 — Den 8.3.2003 meddelte den forelæggende ret, at La Chemise Lacoste SA havde frafaldet sin anmodning.

9. Det er forbudt at lade varer, om hvilke det efter konfiskationsproceduren er fastslået, at de er varemærkeforfalskede eller piratkopierede, overgå til fri omsætning, udføre, genudføre eller lade dem omfatte af suspensionsproceduren (artikel 2).

suspenderer den frigivelsen af varerne eller tager dem i bevaring.

10. I medfør af artikel 3 kan indehaveren af et fabriks- eller handelsmærke, indehaveren af en ophavsret og beslægtede rettigheder eller indehaveren af en ret til et design eller en model (herefter »rettighedshaveren«) til den kompetente toldmyndighed indgive en skriftlig anmodning om indgriben vedrørende varer, som mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer. Anmodningen skal være ledsaget af en beskrivelse af varerne, der er tilstrækkelig præcis, og dokumentation for, at ansøgeren er indehaver af rettigheden. Herefter behandler den kompetente toldmyndighed anmodningen, og myndigheden giver hurtigst muligt ansøgeren skriftlig underretning om sin afgørelse.

12. I henhold til artikel 8, stk. 1 og 2, skal rettighedsindehaveren af et forfalsket varemærke — med forbehold af de øvrige retsmidler, han kan benytte sig af — kunne anmode om tilintetgørelse eller udelukkelse fra erhvervsmæssig omsætning af de piratkopierede varer eller om enhver anden foranstaltning, der faktisk bevirker, at de involverede personer ikke får økonomisk fordel af transaktionen.

13. Artikel 11 har følgende ordlyd:

»Hvert medlemsland fastsætter, hvilke sanktioner der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af artikel 2. Sådanne sanktioner skal være så effektive, at de ansporer til overholdelse af de pågældende bestemmelser.«

11. Det bestemmes i antipiratkopieringsforordningens artikel 6, stk. 1, første afsnit, at når en toldmyndighed, der er underrettet om en afgørelse, som imødekommer rettighedsindehaverens anmodning, konstaterer, at varer svarer til den beskrivelse af varemærkeforfalskede eller piratkopierede varer, der er givet i nævnte afgørelse,

14. I henhold til artikel 84, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om Fællesskabets toldkodeks

(herefter »EF-toldkodeksen«)⁵ skal man, når udtrykket »suspensionsprocedure« anvendes, forstå udtrykket således, at det bl.a., i forbindelse med ikke-fællesskabsvarer, skal anvendes på ordningen med ekstern forsendelse.

15. EF-toldkodeksens artikel 91, stk. 1, bestemmer: »Ved proceduren for ekstern forsendelse gives der mulighed for forsendelse fra et sted til et andet sted inden for Fællesskabets toldområde:

- a) af ikke-fællesskabsvarer, uden at de pålægges importafgifter eller andre afgifter eller undergives handelspolitiske foranstaltninger
- b) af fællesskabsvarer, der er omfattet af en fællesskabsforanstaltning, som kræver, at varerne skal udføres til tredjeland, og for hvilke de tilsvarende udførselsformaliteter er opfyldt.«

IV — Nationale retsforskrifter

16. I Markenschutzgesetz' (lov om beskyttelse af varemærker, herefter »MSchG«)⁶ § 60, stk. 1 og 2, er der fastsat sanktioner for den, som krænker en varemærkeret inden for omsætningen og som en skærpende omstændighed for den, der gør det som led i sit erhverv (stk. 1), samt for den, der uden tilladelse anvender et navn, et firma eller en virksomheds særlige betegnelse eller et tegn, der ligner disse betegnelser, til at kendetegne varer eller tjenesteydelser i henhold til § 10a (stk. 2).

17. I henhold til MSchG's § 10a omfatter brugen af et tegn til at betegne en vare eller en tjenesteydelse *navnlig* det forhold: (1) at anbringe tegnet på varerne, på deres emballage eller på de genstande, for hvilke tjenesteydelsen præsteres eller skal præsteres, (2) at udbyde varerne til salg, at markedsføre dem eller oplagre dem med dette formål eller at tilbyde eller præstere tjenesteydelser under det pågældende tegn, (3) at importere eller eksportere varerne under det pågældende tegn, (4) at anvende tegnet på forretningspapirer, meddelelser og i reklameøjemed.

⁵ — EFT L 302, s. 1.

⁶ — Bundesgesetzblatt 260/1970.

V — Det præjudicielle spørgsmål

finske regering samt Kommissionen har indgivet skriftlige indlæg for Domstolen. Der har ikke været afholdt retsmøde i sagen.

18. Den 17. januar 2002 besluttede Landesgericht Eisenstadt at forene de tre sager med henblik på i medfør af artikel 234 EF at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål⁷:

VII — Gennemgang af det præjudicielle spørgsmål

»Er en national bestemmelse — konkret MSchG's § 60, stk. 1 og 2, sammenholdt med MSchG's § 10a — der kan fortolkes således, at den rene transit af varer, som fremstilles/markedsføres under tilsidesættelse af varemærkeretlige bestemmelser, ikke er strafbar, i strid med artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 af 22. december 1994 om foranstaltninger med henblik på at forbyde overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og henførsel under en suspensionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer, som affattet ved Rådets forordning (EF) nr. 241/1999 af 25. januar 1999?«

A — Domstolens kompetence

20. De anmeldende selskaber, der har anmodet om konfiskation i hovedsagen, har bestridt, at der er grundlag for at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål, idet de har henvist til, at de nationale retter kun kan forelægge spørgsmål for Domstolen, hvis der verserer en tvist for dem, og hvis forelæggelsen sker med henblik på afgørelse af en retssag⁸.

VI — Retsforhandlingerne for Domstolen

19. Montres Rolex SA, Guccio Gucci SpA og The Gap Inc., den østrigske og den

Den indledende undersøgelse, som den forelæggende ret har foretaget, opfylder ikke disse betingelser, idet det eneste formål med denne er at klarlægge de faktiske omstændigheder, der kan føre til, at straffesagen enten opgives eller fortsættes, og indsamle det fornødne bevismateriale.

⁷ — Således som det fremgår af den berigtigelse, som den nationale ret fremsendte den 4.3.2002.

⁸ — Kendelse af 18.6.1980, sag 138/80, Borker, Sml. s. 1975, præmis 4, af 5.3.1986, sag 318/85, Greis Unterweiger, Sml. s. 955, præmis 4, og af 19.10.1995, sag C-111/94, Job Centre, Sml. I, s. 3361, præmis 9.

21. Denne indvending må forkastes under henvisning til gældende retspraksis.

den kompetente ret om bevisoptagelse¹³. En sådan situation foreligger ikke i denne sag.

22. Domstolen har allerede i Pretore di Salò-dommen af 11. juni 1987⁹ fastslået, at en præjudiciel forelæggelse som led i en forundersøgelse i forbindelse med en straffesag, der kan føre til en beslutning om tiltalefrafald, tiltale eller påtaleopgivelse, kan antages til realitetsbehandling, uanset at den under alle omstændigheder hverken kunne munde ud i en uigenkaldelig processuel retsstilling eller efter intern ret erhverve karakter af en retsakt, der er omfattet af de grundlæggende retsgarantier¹⁰. I Pardini-dommen af 21. april 1988¹¹ besvarede Domstolen nogle spørgsmål, der var forelagt i en sag om foreløbige forholdsregler, der kunne stadfæstes, ændres eller ophæves.

Der har været adskillige tilfælde, hvor Domstolen har truffet afgørelse i sager, der verserede mod ikke-identificerede personer¹². Domstolen har kun afvist spørgsmål fra realitetsbehandling, for så vidt som de hidrørte fra en repræsentant for anklagemyndigheden, der optrådte som part i hovedsagen, og som kun havde anmodet

Som det ses af anmeldernes påstande i hovedsagen, og som det fremgår af forelæggelseskendelsen, skal Landesgericht tværtimod tage stilling til, om betingelserne er opfyldt for at indlede en sag, der ud over eventuelle strafferetlige sanktioner kan give anledning til konfiskation og tilintetgørelse af de tilbageholdte varer. Der er således tale om foranstaltninger af ren retlig karakter.

23. Desuden fremgår det af fast retspraksis, at — selv om det er hensigtsmæssigt, at sagens faktum er fastslået, og at rent nationale retsspørgsmål er afklarede inden forelæggelsen for Domstolen — det udelukkende tilkommer den nationale ret at afgøre, hvilket tidspunkt der er mest hensigtsmæssigt for en præjudiciel forelæggelse for Domstolen¹⁴.

24. Det er herefter min opfattelse, at Domstolen har kompetence til at besvare det spørgsmål, som Landesgericht Eisenstadt har forelagt.

9 — Sag 14/86, Sml. s. 2545, navnlig dennes præmis 7, hvori Domstolen fulgte generaladvokat Mancinis forslag til afgørelse.

10 — Jf. den italienske regerings bemærkninger i retsmøderapporten.

11 — Sag 338/85, Sml. s. 2041.

12 — Jf. dom af 5.5.1977, sag 110/76, Pretore di Cento, Sml. s. 851, af 22.9.1988, sag 228/87, Pretura unificata di Torino, Sml. s. 5099, af 16.1.1992, sag C-373/90, X, Sml. I, s. 131, og af 12.12.1996, forenede sager C-74/95 og C-129/95, X, Sml. I, s. 6609.

13 — Jf. dom af 12.12.1996, X, nævnt i fodnote 12.

14 — Dom af 10.3.1981, forenede sager 36/80 og 71/80, Irish Creamery, Sml. s. 735, præmis 5-8, af 10.7.1984, sag 72/83, Campus Oil, Sml. s. 2727, præmis 10, af 19.11.1998, sag C-66/96, Høj Pedersen m.fl., Sml. I, s. 7327, præmis 45 f., og af 30.3.2000, sag C-236/98, JämO, Sml. I, s. 2189, præmis 30 f.

B — *Realiteten*

25. Kommissionen har med rette anført, at det ikke klart fremgår af de faktiske omstændigheder i hovedsagen, hvilken konkret toldordning, der finder anvendelse på de forskellige varer. For så vidt angår den undersøgelse, der er indledt på foranledning af Montres Rolex SA, omtaler den forelæggende ret en transport mellem Italien og Slovakiet, der ikke falder ind under anvendelsesområdet for antipiratkopieringsforordningen, såfremt der er tale om varer, der allerede er overgået til fri omsætning på Fællesskabets område.

26. Ikke desto mindre må det henset til formuleringen af det præjudicielle spørgsmål, til oplysningerne i forelæggelseskendelsen og til anmeldernes indlæg i hovedsagen lægges til grund, at varerne var undergivet ordningen med eksternt forsendelse.

27. Hvad angår sagens realitet ønsker den forelæggende ret oplyst, om antipiratkopieringsforordningen er til hinder for en national bestemmelse, der »giver mulighed for den fortolkning«, at den blotte transit af varemærkeforfalskede varer ikke er strafbar.

28. Det er ikke let at besvare dette spørgsmål, sådan som det er formuleret.

29. Det tilkommer Domstolen at fortolke fællesskabsretten under en præjudiciel sag. På trods af det indtryk, man kan få på baggrund af de bemærkninger, der er fremsat i denne sag, synes den forelæggende ret ikke at være i tvivl om indholdet af antipiratkopieringsforordningen.

30. Som jeg allerede har anført i Polo/Lauren-sagen¹⁵, er der ingen tvivl om, at forordningen efter en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden dækker forhold som det i hovedsagen foreliggende. Forordningens titel, tredje betragtning og artikel 1, stk. 1, litra a), udtrykker det ønske, at man vil regulere toldmyndighedernes indgriben, når varer, der mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede, angives til fri omsætning, udførsel eller genudførsel eller opdages i forbindelse med en kontrol af varer *under en suspensionsprocedure*. Ifølge EF-toldkodeksens artikel 84, stk. 1, er »suspensionsproceduren« en teknisk term, som generisk betegner toldordningerne med »toldoplæg«, »aktiv

15 — Dom af 6.4.2000, sag C-383/98, Sml. I, s. 2519 (herefter »Polo/Lauren-dommen«).

forædling i form af et suspensionssystem«, »forarbejdning under toldopsyn«, »midlertidig indførsel« og »ekstern forsendelse«.

32. Følgelig kan det udledes af ordlyden af anti-piratkopieringsforordningen, at dens bestemmelser uden nogen rimelig tvivl vil finde anvendelse, når de varer, der mistænkes for at forfalske et varemærke, er i ekstern fællesskabsforsendelse fra et tredjeland til et andet tredjeland.

Kodeksen definerer ordningen med »ekstern forsendelse« ud fra indholdet. Således er ekstern forsendelse den forsendelse, som muliggør forsendelse fra ét sted til et andet inden for Fællesskabets toldområde af ikke-fællesskabsvarer, uden at de pålægges importafgifter eller andre afgifter eller handelspolitiske foranstaltninger [EF-toldkodeksens artikel 91, stk. 1, litra a)]. Anti-piratkopieringsforordningen skal altså udtrykkeligt finde anvendelse på varer i transit over EF-området hidrørende fra en tredjestat og med bestemmelsessted i en anden tredjestat.

33. Vedtagelsen af forordning nr. 241/1999¹⁶ svækker langtfra denne fortolkning med udgangspunkt i ordlyden. Således fortsættes med sidstnævnte forordning, hvad angår det her relevante, logikken med forordning nr. 3842/86¹⁷ og nr. 3295/94 ved at udvide mulighederne for, at de nationale myndigheder kan gribe ind, til et stigende antal toldordninger.

31. Desuden betegnes ved anti-piratkopieringsforordningen som »varemærkeforfalskede varer« alle varer, der på forskellig måde indebærer en tilsidesættelse af »den pågældende varemærkeindehavers rettigheder ifølge lovgivningen i Fællesskabet eller i den medlemsstat, hvor toldmyndighederne er blevet anmodet om at gribe ind« [artikel 1, stk. 2, litra a)].

34. Gyldigheden af anti-piratkopieringsforordningen kan heller ikke drages i tvivl. Fællesskabet er i overensstemmelse med artikel 113 EF (EF-traktatens artikel 113 på det tidspunkt, hvor forordningen blev vedtaget) beføjet til at indføre fælles regler for kontrollen af varemærkeforfalskning inden for rammerne af en toldsuspensions-procedure som den eksterne forsendelse. Fællesskabet er dermed beføjet til at fastsætte de fælles principper for varebevægel-

¹⁶ — Nævnt i fodnote 3.

¹⁷ — Rådets forordning (EØF) nr. 3842/86 af 1.12.1986 om foranstaltninger med henblik på forbud mod varemærkeforfalskede varers overgang til fri omsætning (EFT L 357, s. 1).

serne fra ét sted til et andet på Fællesskabets toldområde vedrørende ikke-fællesskabsvarer eller varer, der skal udføres, og for hvilke udførselsformaliteterne er blevet tilendebragt, ligesom Fællesskabet kan bestemme, at der i forbindelse med disse varebevægelser skal foretages tilbageholdelse fra toldmyndighedernes side af varer, der mistænkes for at være varemærkeforfalskede eller piratkopierede.

35. Domstolen bekræftede dette i Polo/Lauren-dommen¹⁸.

36. Denne fortolkning af anvendelsesområdet for forordningen afhænger altså ikke af karakteren af den sag (straffesag, civilsag, forvaltningssag), inden for hvis rammer den påberåbes.

37. Desuden følger det af antipiratkopieringsforordningens artikel 11, stk. 1, sammenholdt med forordningens artikel 2, at hver medlemsstat skal fastsætte sanktioner for at straffe tilsidesættelser af forbuddet mod overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og *henførsel under en suspen-*

sionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer.

38. Det fremgår af det ovenfor anførte, at hvis en medlemsstat ikke har en lovgivning, der gør det muligt at forfølge nogle af de forhold, der er nævnt i artikel 11, er der — snarere end et spørgsmål om overensstemmelse med fællesskabsretten — i højere grad tale om, at der kan foreligge en tilsidesættelse af traktaten, som bør forfølges efter proceduren i artikel 226 EF og 227 EF.

Denne anbefaling gælder navnlig i tilfælde, hvor traktatbruddet som i det foreliggende tilfælde følger af, at der ikke findes en tilstrækkelig lovgivning. Den gælder i større eller mindre omfang i situationer, hvor fællesskabsretten er til hinder for eksisterende nationale bestemmelser. Domstolens fortolkning kan således i praksis svare til en konstatering af et traktatbrud¹⁹.

39. Den forelæggende ret har anført, at det er en forudsætning for at indlede en forundersøgelse, at den påtalte adfærd udgør en strafbar handling. Desuden forbyder artikel 7 i den europæiske konven-

19 — Jf. f.eks. dommen af 8.4.1976, sag 43/75, Defrenne II, Sml. s. 453, hvor Domstolen fandt, at en national lovgivning var i strid med forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af køn, og retsvirkningerne af dommen mindede om en fældende dom i en traktatbrudssag.

18 — Nævnt i punkt 30.

tion til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder²⁰, der i østrigsk ret har forfatningsrang, at en handling, der ikke udgjorde en strafbar overtrædelse af national eller international ret på det tidspunkt, da den blev begået, pålægges straf. Dette princip er også indeholdt i § 1, stk. 1, i den østrigske straffelov (Strafgesetzbuch).

41. Ifølge Landesgericht kan man henset til det omtalte princip *nullum crimen, nulla poena sine lege* ikke hævde, at den blotte transit af en vare udgør en brug af et mærke inden for omsætningen, eftersom denne transit ikke kan betegnes som hverken ind- eller udførsel.

42. Den østrigske regering er af den opfattelse, at der i MSchG's § 10a kun opregnes en række eksempler, hvilket fremgår af anvendelsen af udtrykket »navnlig« (isbetsondere)²². Af dette forhold har regeringen udledt, at bestemmelsen ikke er til hinder for, at den nationale ret i overensstemmelse med anti-piratkopieringsforordningens artikel 2 lægger til grund, at forfalskning af varemærker i transit udgør et tilfælde af brug af kendetegnet.

40. I MSchG's § 60, stk. 1 og 2, er der fastsat sanktioner for forfalskning af varemærker og anvendelse uden tilladelse af et navn, et firma eller en virksomheds særlige betegnelse eller et tegn, der ligner disse betegnelser, til at kendetegne varer eller tjenesteydelser i henhold til § 10a, hvilken anvendelse er egnet til at skabe forvekslinger inden for omsætningen. Denne sidstnævnte bestemmelse omhandler brug af et tegn til at betegne en vare ved import eller eksport, men ikke i relation til ordningen med ekstern forsendelse²¹.

43. Det er indiskutabelt, at legalitetsprincippet med det deraf følgende forbud mod, at straffebestemmelser fortolkes udvidende til skade for tiltalte, har forrang inden for strafferetten²³, at det er et princip, der er fælles for de forfatningsretlige traditioner i medlemsstaterne, og at det i kraft heraf udgør et generelt fællesskabsretligt princip.

20 — »Ingen kan kendes skyldig i et strafbart forhold på grund af en handling eller undladelse, der ikke udgjorde en forbrydelse efter national eller international ret på det tidspunkt, da den blev begået. Der kan heller ikke pålægges en strengere straf end den, der var anvendelig på det tidspunkt, da lovovertrædelsen blev begået.«

21 — Jf. punkt 17.

22 — Jf. punkt 17.

23 — Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sin dom af 25.5.1993 i sagen Kokkinakis mod Grækenland (Serie A, nr. 260-A) fastslået, at konventionens artikel 7 ikke alene omfatter et forbud mod anvendelse med tilbagevirkende gyldighed af straffebestemmelser over for tiltalte, men tillige i almindelighed fastslår det princip, at beskrivelsen af strafbare forhold og straffastsættelsen alene kan ske ved lov, samt princippet om, at en straffebestemmelse ikke kan fortolkes udvidende i forhold til tiltalte, f.eks. ved analogi.

44. Selv om det udelukkende tilkommer den nationale ret at fortolke intern ret, skal det bemærkes, at de nationale bestemmelser i overensstemmelse med fast retspraksis inden for den margen, som den nationale retsorden tillader, skal fortolkes i overensstemmelse med fællesskabsrettens ordlyd og formål for at fremkalde det resultat, der forfølges med fællesskabsretten²⁴.

46. En medlemsstats undladelse af i sin straffelovgivning at medtage former for adfærd, som må anses for ulovlige ifølge fællesskabsretten, kan højst indebære et eventuelt traktatbrud fra den pågældende medlemsstats side, der kan påtales af Kommissionen eller en anden medlemsstat ved brug af bestemmelserne i artikel 226 EF og 227 EF, men gør det ikke muligt strafferetligt at forfølge denne stats borgere for forhold, der er ulovlige ifølge fællesskabsretten, men ikke strafbare efter national ret.

45. Domstolen har imidlertid også fastslået, at den nationale rets forpligtelse til at henholde sig til direktivets indhold, når den fortolker de relevante bestemmelser i sin nationale ret, begrænses af de almindelige retsgrundsætninger, som udgør en del af fællesskabsretten, navnlig retssikkerhedsprincippet og forbuddet mod loves tilbagevirkende gyldighed. Et direktiv kan ikke i sig selv og uafhængigt af en medlemsstats vedtagelse af en lov til gennemførelse af direktivet danne grundlag for at afgrænse eller skærpe strafansvaret for overtrædelse af direktivets bestemmelser²⁵.

47. Selv om den retspraksis, jeg har henvist til ovenfor, vedrører direktiver, gælder den ligeledes i relation til bestemmelser som antipiratkopieringsforordningens artikel 11, der pålægger medlemsstaterne en resultatforpligtelse.

24 — Jf. dom af 4.2.1988, sag 157/86, *Murphy m.fl.*, Sml. s. 673, præmis 11, af 13.11.1990, sag C-106/89, *Marleasing*, Sml. I, s. 4135, præmis 8, af 16.12.1993, sag C-334/92, *Wagner Miret*, Sml. I, s. 6911, præmis 20, af 14.7.1994, sag C-91/92, *Faccini Dori*, Sml. I, s. 3325, præmis 26, af 5.10.1994, sag C-165/91, *Van Munster*, Sml. I, s. 4661, præmis 34, af 27.6.2000, forenede sager C-240/98 — C-244/98, *Océano Grupo Editorial og Salvat Editores*, Sml. I, s. 4941, præmis 30, og af 26.9.2000, sag C-262/97, *Engelbrecht*, Sml. I, s. 7321, præmis 39.

25 — Pretore di Salò-dommen, præmis 20, dom af 8.10.1987, sag 80/86, *Kolpinghuis Nijmegen*, Sml. s. 3969, præmis 13, af 26.9.1996, sag C-168/95, *Arcaro*, Sml. I, s. 4705, præmis 37, og af 12.12.1996 i den ovennævnte X-dom, præmis 24, samt generaladvokat Jacobs' forslag til afgørelse af 13.12.1989, forenede sager C-206/88 og C-207/88, *Vessoso og Zanetti*, Sml. I, s. 1461, punkt 24 f., samt mit eget forslag af 18.6.1996, forenede sager C-74/95 og C-129/95, X, Sml. I, s. 6612, punkt 43-64.

48. Ud over det anførte kan Domstolen ikke tilføje andre bemærkninger uden derved at gribe ind i fortolkningen af de nationale bestemmelser, hvilket opgavefordelingen i artikel 234 EF udtrykkeligt forbyder.

VIII — Forslag til afgørelse

49. Landesgerichts spørgsmål skal herefter besvares således:

- »1) Artikel 11 i Rådets forordning (EF) nr. 3295/94 af 22. december 1994 om foranstaltninger med henblik på at forbyde overgang til fri omsætning, udførsel, genudførsel og henførsel under en suspensionsprocedure af varemærkeforfalskede og piratkopierede varer finder anvendelse i en situation, hvor varer, der er i transit mellem to stater, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab, foreløbigt tilbageholdes af toldmyndighederne i en medlemsstat.
- 2) Den nationale ret skal inden for den margen, som den nationale retsorden tillader, fortolkes i overensstemmelse med fællesskabsrettens ordlyd og formål for at fremkalde det resultat, der forfølges med fællesskabsretten.
- 3) Denne forpligtelse til direktivkonform fortolkning kan ikke i sig selv og uafhængigt af en medlemsstats vedtagelse af en lov til gennemførelse af direktivet danne grundlag for at afgrænse eller skærpe strafansvaret for overtrædelse af direktivets bestemmelser.«